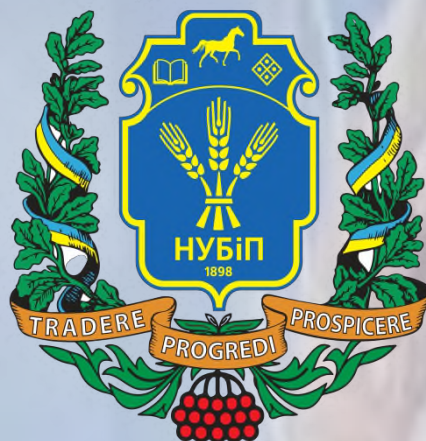

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
ФАКУЛЬТЕТ КОНСТРУЮВАННЯ ТА ДИЗАЙНУ

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
міжнародної науково-практичної онлайн конференції
«Сучасні проблеми та перспективи розвитку
машинобудування України»,
присвяченої 20-й річниці з дня створення
факультету конструювання та дизайну
Національного університету біоресурсів і
природокористування України

23-24 вересня 2021 року

м. Київ

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ КОМПЛЕКСІ УКРАЇНИ

Дев'ятко О.С., к.т.н.

Денисенко М.І., к.т.н.

ВСП «Немішаївський фаховий коледж НУБіП України», смт. Немішаєве

Дробаха С.П., студ.

Загоруї В.М., студ.

Національний університет біоресурсів і

природокористування України, м. Київ

E-mail: helene06@ukr.net

На сучасному етапі, розвиток економіки нашої держави спрямований на створення новітніх технологій і впровадження їх у господарську діяльність. У зв'язку зі складністю та специфікою агропромислового виробництва необхідно поєднувати різні типи інновацій та зміцнювати роль держави в їх стимулюванні. В узагальненому вигляді визначення інноваційної діяльності являє собою процес створення, освоєння і розповсюдження нових і модернізованих видів продукції, послуг, техніки і технологій, сировини і матеріалів, методів управління і організації виробництва.

Розвиток інноваційної діяльності у сільському господарстві починається з моменту розробки інноваційних пропозицій. Інновації в АПК зв'язані з підвищеним ступенем невизначеності отримання підвищеного результату, і найбільшим ризиком вкладених коштів.

Кожна галузь національної економіки, в тому числі АПК, характеризується власною специфікою, що визначає не тільки напрямки, але й темпи його розвитку, і впливу на організацію інноваційної діяльності. В процесі роботи для дослідження особливостей інноваційної діяльності в АПК на сучасному етапі використовувалися дані Міністерства аграрної політики і продовольства України, Міністерства статистики України, наукові роботи як вітчизняних, так і закордонних вчених.

Інноваційна політика держави формується на засадах реалізації стратегії розвитку агропромислового комплексу, аналізу поточного стану інноваційної діяльності, прогнозів розвитку науково-виробничого

потенціалу, розвитку інноваційної інфраструктури, державної підтримки інноваційної діяльності.

Підвищення ефективності інноваційної діяльності в сільському господарстві, є одна із головних умов розвитку аграрного виробництва у ринковій економіці, основним елементом котрої являється інновація, що вважається нововведенням, яка забезпечує функціонування нових процесів або розробку продукції на вимогу ринку.

Ціль інновації полягає у створенні новизни, котра повинна перевершити конкурентів, і буде визнана унікальною. Таким чином, інноваційна стратегія агропромислового комплексу, невід'ємно зв'язана з розробкою і засвоєнням інновацій, котрі дають змогу перейти до нової структури виробництва, і забезпечити конкурентоздатність виробленої сільськогосподарської продукції на ринках збуту.

Дослідження інноваційної діяльності, що склалася в агропромисловому комплексі, свідчить про те, що її розвиток неможливий без фінансової підтримки, і поетапного відновлення сільськогосподарського виробництва. Основними факторами, які впливають на розвиток інноваційної діяльності в АПК, є дві групи:

а) позитивні фактори – спрямовані на розвиток інноваційної діяльності:

різноманітність форм господарювання; збережений науково-освітній та виробничий потенціал; відхід від адміністративного управління економікою; ринок збуту сільськогосподарської продукції; використання наноматеріалів і нанотехнологій; зростання внутрішнього попиту на продовольство.

б) негативні фактори – стримуючі інноваційний розвиток:

складність і особливості сільськогосподарського виробництва; ризики інноваційної діяльності в агропромисловому комплексі; послаблення наукового потенціалу аграрної науки; важкий фінансовий стан аграрних підприємств; складність системи кредитування інноваційно-інвестиційних проектів; скорочення державного фінансування науково-дослідницьких програм; посилення монополізації переробної промисловості в АПК; зростання частки імпорту у продовольчому фонді.

Складність інновацій в агропромисловому комплексі визначається особливістю підходів і методів управління інноваційною діяльністю, поєднанням різних типів інновацій, посиленням ролі держави у стимулюванні інновацій, що обумовлено особливостями сільськогосподарського виробництва, що має високі ризики інноваційних процесів.

Ефективність інновацій характеризується системою показників, які відображають кінцеві результати реалізації, а також впливу на економіку, організацію і управління виробництвом: нові форми і методи, що дозволяють суттєво зменшити витрати енергетичних, матеріальних і трудових ресурсів, підвищити продуктивність, об'єми випущеної продукції, прибуток і рентабельність виробництва.

Критеріями експертної оцінки ефективності інновацій є науково-технічні, економічні, екологічні і соціальні показники. Основними характеристиками напрямків розвитку інноваційної діяльності у агропромисловому комплексі України [1] являються:

1. різноманітна кількість сільськогосподарської продукції та продукції її кінцевої переробки, велика різниця у технологіях їх виробництва;
2. залежність технологій і технологічних процесів, що використовуються в агропромисловому комплексі від зовнішнього середовища та природних умов;
3. значна диференціація різних регіонів України за агротехнічними умовами виробництва сільськогосподарської продукції, (Степ, Лісостеп, Полісся);
4. велика різниця у термінах виробництва окремих видів сільськогосподарської продукції;
5. розпорошеність сільськогосподарського виробництва на значній території України (природно-кліматичні зони і орієнтовані норми розподілу площі ріллі для їх вирощування);
6. не має тісного зв'язку сільськогосподарських виробників та науково-виробничих установ, що займаються виробництвом науково-технічної продукції;
7. відсутність організаційно-економічного механізму передавання наукових досягнень сільськогосподарським товаровиробникам.

У відповідності з міжнародними стандартами (положення «Керівництва Фраскаті») інновація визначається як кінцевий результат інноваційної діяльності, та отримавши втілення у вигляді нового або вдосконаленого продукту, впровадженого на ринку, нового або вдосконаленого технологічного процесу, що використовується у практичній діяльності.

Деякими дослідниками визначення «інновація» трактується по-різному. Найбільш детально, на нашу думку, розкрив та дослідив сутність

категорії «інновація», К.І.Грасмік, сформулювавши її наступні характерні риси [2]:

- інновація не є деяким виключним і рідким економічним явищем, виникнення ідей та їх реалізація на практиці завжди була у всіх епохах, у всіх сферах діяльності людини, незалежно від просторового розташування економічної системи та її інтеграції у світовий економічний простір;
- інновація є складний для управління об'єкт;
- основу будь-якої інновації складають знання, які відрізняються новизною, генеруються у середині системи або взяті зовні та адаптовані за потребою системи;
- інновації характеризуються високим рівнем ризиків у зв'язку з незворотністю витрат на НДВКР та комерціалізацію наукових розробок, невизначеністю кінцевого результату впроваджених нововведень;
- кінцевий результат інновацій проявляється або крізь створення продукту з новими споживчими властивостями, або крізь вдосконалення існуючих продуктів, або крізь зниження витрат виробництва або обороту;
- створення нового продукту потребує зміни технологічного процесу;
- вихід на нові ринки зв'язаний з трансформацією організаційної структури і глобалізації економічних зв'язків;
- інновація повинна розглядатися не як однократний, а як динамічний процес практичного використання нових знань;
- інновація орієнтована на отримання деякого ефекту (соціального, економічного, екологічного і т. ін.).

Висновок. Організація інноваційної діяльності у агропромисловому комплексі неможлива без участі держави як об'єктивно необхідного координатора і регулятора інноваційних процесів. Агропромисловий комплекс України характеризується власною специфікою, що визначає не тільки напрямки і темпи його розвитку, але й який впливає на організацію інноваційної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Саранчук Г.М. Інноваційний розвиток сільського господарства як основа підвищення його конкурентоспроможності // Інноваційна економіка. – 2010. - №1. – С.26-32.

2. Грасмик К.И. Инновации: Сущность, виды, особенности управления /К.И.Грасмик // Качество. Инновации. Образование.-2008.-№7 (33). – С.27-34.

